

M E N G E L E   H A L Á L R A I T E L T .

Az Auschwitz-i lágér egyik nagyobb üzemében a Krupp Művek Union Lőszergyárban dolgoztam. Tizenkét órás műszakok voltak silány eledellel.

Az SS örök korbácsa kiméretlenül ütött, fizetést nem adtak, enni pedig csak annyit, hogy éhen ne haljunk. Sok volt a hajcsár, akik minden mozdulatunkat lesték és pillanatnyi megállást észrevették, máris ütöttek.

A hajszolt munka alatt fizikailag legyengültem, lesoványodtam. Mellem behorpadt, vállaim összeszűkültek, járásom ingatagrá vált.

Eljött az ősz 1944. október. Szomorú esős idő reménytelen napok és éjszakák a lágér rabjainak.

Egyik este munkából érkezve nem mehettünk azonnal barakkjainkba. Nem tudtam mire vélni miért kell hosszú órákig ácsorogni a lágér utjain.

Feltűnt a lágér régebbi foglyai milyen izgatottan viselkednek. Fáradtságomon kívül érdektelenül álltam a sorban. Bezzeg a következő órák eseményeit, ha ismerem, nem igen álltam volna ilyen nyugodtan.

Közben lassan a fürdő felé ballagtunk. Ahogy a fürdő felé közeledtünk, kezdem felismerni milyen célból történik a szokatlan béndkívüli program. Arról korábban értesültem a régi foglyoktól, hogy bizonyos időként szelektálásokat hajtanak végre a lágérben. A legyengült, lesoványodott rabokat gázkamrába viszik.

Főnökeinknek a munkaerő százazrei álltak rendelkezésükre, volt miben válogatni. A fűleves és néhány dekányi korpás kenyeret is meg kellett szolgálni.

A hajszolt munkában legyengülteket nem bocsájtották el, mint a tőkés üzemekben szokás, mivel gazdáinknak gázkamrák és krematóriumok álltak rendelkezésükre, és radikálisabb módszerekkel szuperálták ki a gyengébbeket. Nyilvántartásukban csupán egy számot kellett törölni, helyette új számot beírni, valahonnan Magyarországból, Franciaországból, Szovjetunióból vagy Európa más országaiból. Új és új munkaerő érkezett, folyton jött a munkaerő utánpótlás.

Közben lassu camogással a fürdőhöz értünk. Fegyveres őreink utasítást adtak, hogy meztelenre kell vetköznünk. Bizony az októberi hűvös estén alaposan fáztam a fürdő helyisége előtt. Ruhám, wipóm ölembe szorítva, egyes oszlopokban libasorban várakozva vártam bejutásomat a fürdő belsejébe.

Amint beléptem azonnal megismertem Dr. Mengelét, aki egy pad szélén ült. Mengele végezte a szelektálást. Arcán látszott milyen örömmel végzi feladatát. Orvosi műszer nélkül vizsgálta az előtte szökdelő rabokat. A gyengéket, soványakat kilóditotta a sorból. Ezek halálra lettek ítélve.

Felismertem a válogatás célját. Kihúztam magam, erősebbnek kívántam látszani. Talán ezzel követhettem el hibát. Mengele észrevehette szándékomat, amint ki-dülesztett mellel, felhuzott csipővel, mint valami díjbirkózó értem eléje. Az érkezőket egyetlen pillantással vizsgálta és máris döntött. Akit tovább engedett futni, az egyenlőre életben maradhatott.

Akit kilóditott a sorból, annak sorsa beteljesült. Hang nélkül zajlott le ez a válogatás. Szó nélkül intéssel jelezte Mengele a halálos ítéleteket. Végül sorra kerültem magam is. Amint eléje kerültem, az volt az érzésem, hogy engem hosszabban megnézett. Talán azért, mert természetellenes testtartással érkeztem eléje.

Szurkolva néztem Mengelére. Nem tudom tekintetemből Mengele mit olvashatott ki, de szemem akaratlanul is kegyelemért esdekelhetett, amit Mengele úgy lát-szik nem vett figyelembe, mert a következő pillanatban drekához érve, kilóditott a sorból. Mengele ezzel a mozdulatával halálos ítéletemet jelezte. Körülöttem egy pillanatra elsötétedett minden és csak akkor ocsudtam fel, amikor az egyik őrök karomat elkapva feljegyezte 17854-es tetovált számomat balkarom jegyzése alapján.

Néhány óra és visznek a gázkamrába. Ezzel a gondolattal mentem a 4-es barakkomba. Amint beléptem egy lengyel zsidó fetrengett a földön. Sirt jajveszékelt mivel Mengele számára is halálos ítéletet hozott. En sokkal fegyelmezettebben viselkedtem és vettem tudomásul tragédiámat.

Végig nyultam fekhelyemen és vártam mikor jönnék értem, hogy a gázkamra áldozata legyek. Gondolataimban bucsuztam szüleimtől, tetvéreimtől, ~~szűs~~ szülővárosomtól. Bucsuztam a Debreceni Nagyerdőtől, ahol gyermekként olyan sokat játszadoztam, sétáltam és udvaroltam.

Aztán a gázkamrára gondoltam. Ugy határoztam, gyorsan nagyot szippantok a gázból, minél hamarabb érjen véget szenvedésem.

Hiába adták kezembe a korpás kenyér adagomat, nem nyultam hozzá. Máskor néhány falással eltünttettem, de most étvágytalanul voltam. Gondolataim újból és újból hazafelé szálltak meg a gázkamra ciángázt lehelő helyiségébe. Álom nem jött szememre. Ruhástól feküdtem. Nehéz és gyötrelmes órák voltak ezek. Szerettem volna minél gyorsabban túl lenni mindenem.

Elég sokáig kellett várni. Hajnalban jött egy őrök, aki hangosan kiabálta számomat, auf-auf kiltással sürgetett.

Tiltakozás nélkül keltem fel és álltam mellé. Oda jött a barakk lengyel szobaparancsnoka Stasek. Rám nézett, majd egy oszlop mellé húzódott. Ugy lát-tam szemét törölgeti.

Még alig pirkadt, amikor a léger végén levő térséghez vitt kísérem több tár-sammal együtt. Ott már több százan ácsorogtak. Csoportunkat fegyveres SS kato-nák vették körül, ahol szomorú kétségbeesett sápadt sovány emberek voltak velem együtt. Lehettünk vagy nyolcszázan. Nem szóltunk egymáshoz, nem volt kedvünk beszélgetésre. Mit is mondhattunk volna egymáshoz. Néhány óra és akik itt állunk, nemsokára a krematórium füstjében találkozhatunk.

Nyolcszáz ártatlanul halálraítélt ember bucsuzik a világtól, családjától, al-kotó munkájától, emlékeitől.

Vártuk a tehergépkocsikat, akik majd szállítani fognak a Birkenau gázkamrába.

Bárcajk jönnének már. Szeretnék túl lenni a kivégzésen. Szomorúan, de pánik nélkül álltam a halálraítéltek csoportjában, mégis szorongva gondoltam a közelgő halálra.

Arról volt tudomásom, hogy a gázkamrában ciángázt használnak. Azt azonban akkor még nem tudtam, hogy ez a gáz milyen gyorsan öl és mennyi szenvedés előzi meg az utolsó sóhaj.

A csoportunk tagjai közül nem mindenki viselkedett fegyelmezetten. Volt közöttünk olyan, aki nyöszörögve sóhajtozott és sirva imádkozott. Fegyelmezettnak kellett lennem, hogy környezetem hatására, ne legyek pánikba. Közben könnyű gépkocsi közeledett felénk. SS tiszt szállt ki belőle. Oda jött csoportunkhoz, hangosan közölte velünk - akik az Union gyárban dolgoznak lépjenek ki, vissza munkára az üzembe.

Gyűlöltek voltak ezek az SS-ek, de ennek az SS tisztnek szavai csillingelő zeneként jutottak fülembé. Bejelentése egyenlőre kegyelmet jelentett számomra.

Gyorsan kiléptem a halálraítéltek soraiból. Csodálatos érzést jelentett ez a bejelentés. Életben maradtam. Nem gondoltam hosszabb távra, csupán a pillanatnyi kegyelemre. Nem kell már a gázkamrára, a ciángázra gondolni. Annyi szerencse történt már eddig is velem, talán valami csodálatos véletlen folytán megérhetem szabadulásomat és raktartóim pusztulását.

Most már nem tűnt olyan vigasztalannak az októberi ősz. A hóhérok kegyelmet adtak, de csak hatvanunknak, a többiek nemsokára sirnélküli megsemmisítésre kerülnek.

Ez volt az utolsó csoport, akik gázkamrába lepték halálukat. Rövidesen lebontották a halálos mérget lehelő gázkamrák berendezéseit, de a szenvedések, gyötrelmek és kínzások akkor még nem értek véget, még hosszú hónapokig tartott, amikor szovjet tankok szét tördelték 1945. januárjában az Auschwitz-i villanyárammal telített kerítéseket. Azonban az én kálváriám még tovább tartott, egészen 1945. május 2-ig, amikor a Bajorországi Mühldorfban harminc valamennyi testsúlyommal találtak rám a felszabadító amerikai csapatok.